

CONTEXT

LA GUERRA, L'ÚLTIM REFUGI DEL PATRIARCAT Per què encara és legítima només la meitat de la humanitat?

El retorn de la guerra reactiva un vell reflex "viril" que retorna el poder als homes i el confisca a les dones. Des que la guerra ha tornat a les nostres ments admetem les imatges de caps d'estat amb mirades severes, estrategs i experts en geopolítica dibuixant fletxes als mapes, quan el món es crispa són les cares masculines les que s'imposen. La dramàturgia de la guerra torna a escenificar figures virils, històries de conquesta i defensa, la guerra torna i amb ella, la idea que els homes estan fets per liderar-la.

La guerra torna a ser el teatre on la masculinitat se sent com a casa. La guerra anima a la meitat de la humanitat a reprendre el que imagina que és el seu paper històric: protegir, decidir, atacar, matar si cal. La guerra retorna el poder als homes, o més aviat permet la restauració dels codis del patriarcat, que, sota l'aparença d'una emergència troba una nova forma.

La guerra restaura una verticalitat, una jerarquia, una autoritat, reviu els codis de comandament i fabrica inhumanitat. La pau ha prescrit, i el caos ofereix a l'home la venjança com si la guerra fos un objectiu que permetés recuperar un poder que es creu emmordassat pel feminisme.

Des de l'inici de la guerra a Ucraïna, un fet sense precedents: la cooperació entre la Xina, Rússia i l'Iran alineats en l'escenari internacional contra un enemic comú: Occident. Aquests tres règims autocràtics tenen un full de ruta comú: posar fi a l'hegemonia occidental i restaurar les seves respectives zones d'influència, especialment a

- Veus alguna cosa? El passat!

l'Orient Mitjà, Euràsia i el sud d'Àsia. També volen imposar una visió del món que qüestionari el sistema de dret internacional de la darrera postguerra mundial, començant pels drets humans i l'universalisme que rebutgen. És hora de preguntar-se si han aconseguit un aliat amb un Trump que es complau –com ells mateixos– en l'esquivada de sancions internacionals, en l'obstrucció dins dels organismes mundials, en ingerències en les democràcies europees... per desestabilitzar l'opinió pública. Entre tots, el tret comú és que ens lliuren una confrontació híbrida, alhora militar, tecnològica, comercial, geoestratègica, informativa i civilitzacional, aquesta aliança amenaça de portar el món a una era d'inestabilitat.

La guerra d'Ucraïna ha trencat les promeses de pau i prosperitat sobre les quals es va construir l'Europa dels tractats de Maastricht (1992) i Lisboa (2009). També ha tret a la llum les greus contradiccions del nostre "progressisme" (pacifisme a tota costa, indiferenciació dels sexes, abolicció de les fronteres, desconstrucció de la novel·la nacional tan preuada per les extremes dretes, etc.).

El punt d'inflexió va ser quan es va revelar la massacre de Bucha, al nord de Kíev. El president Biden va qualificar el president Putin de "carnisser" i va prometre al president Zelenski totes les armes que calguessin per reconquerir el Donbass i Crimea. El 26 d'abril de 2022, a Kíev, el secretari de Defensa dels Estats Units, Lloyd Austin, va expressar els seus objectius de guerra: "Volem veure Rússia debilitada, incapaç de dur a terme el tipus d'accions que ha llançat contra Ucraïna" i la guerra va continuar amb els seus horrors i crims.

